

EMLEK KÖLTEMÉNY,

melyet a

Sepsi Szent-Györgyön

1860-ban Január 29-kén

meg ült

évszázados Kazinczy ünnepre

irt

és emlékül a Háromszékieknek kinyomatott

Sándor,

10756
Sépi Szent-Györgyi
Gymnasiai
Könyvtár-e. —

EMILÉK KÖLTSÉGEI

1841. évi évkönyv

EMILÉK KÖLTSÉGEI

1841. évi évkönyv

EMILÉK KÖLTSÉGEI

EMLÉK KÖLTEMÉNY,

melyet a

Sepsi Szent-Györgyön

1860-ban Január 29-kén

meg ült

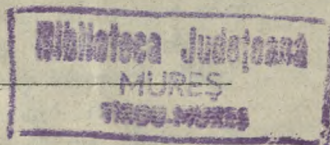
évszázados Kazinczy ünnepre

irt

és emlékül a Háromszékieknek kinyomatott

Demeter Sándor.

552.319

BRASSÓBAN

G ö t t J á n o s b e t ü i v e l .

EMLEK KÖLTÉNY

nyelvi

Szociális Szociológusok

1860-1861. évi tanulmányok

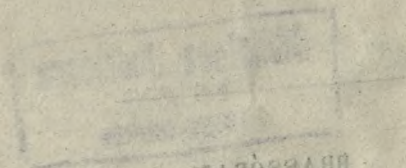
1861

ÖSSZEKÖTÉS

itt

és emellett a háromszéki kinyomtatott

Demeter Sándor.

BRASSÓRAJ

Értékű és betűvel.

Mily szép nap viradt ránk ma! Oh hazánk!
Óltsd le magadról özvegy fátylodat, —
Miként szivárvány borús ég arczán, —
Mosoly derítse bus homlokodat.
Im! mind itt vannak, kik drágák neked,
Kikért gyászolva hulltak könnyeid,
Fiak, leányok, mind a te gyermeked,
Szívvel lélekkel mind a tieid: —
Tiéd szivünknek minden dobbanása,
Tiéd lelkünknek hő imádkozása,
A főnek gondja, a szív lángjai,
A nő imája, férfi karjai;
Hitünk, reményünk, életünk, imánk
Te vagy hazánk!

Az érzéseknek legmagasztosabbja:

A *honszeretet* diadalát tartja —

A két hon minden hű magyar szivén,

Mint delejfolyam végig ömölvén; —

Pozsonytól székely bérceink aljáig,

A *Kárpátoktól* zúgó *Adriáig*

E folyam előtt ledöntve minden gát,

Melylyel a Magyar bénítá önmagát.

A hon *nemtője* fényhazájából

Leszállt s tükrére égi ajkáról

Fellelkesítő szellem csókja szállt
 Átvillanyozva áradó habját.
 Láng volt a csók, s a szent lelkesültség,
 Im! mindnyájunknak szemünkben ég.
 A csók után egy nevet lehelt belé:
 Megreszketett a folyó tüköre,
 S mig habjainak növekvő köre
 Tovább gyűrűzött partjai felé, —
 Egy név rivallt fel milliók ajkain,
 A téreken, a bércek ormain . . . .
 E név: *Kazinczyé!*

Ki volt ő?! Látnok, nép közt mely sirt és
 Ön életének. Új *Néhémiás*;
 Ki felkeresvén a porló romot,
 Felépíté a szétdult templomot:
 A nemzetiség szent ima házát; —
 Hogy védje ottan palládiumát:
 A nyelvet . . . . Látnok, ki türt gunyt és átkot
 Mert szelleme egy jobb jövőbe látott,
 Mint *Bucsezd*, melynek köd üli derekát,
 Mig fényes arcza más országba lát.
 — Ki volt ő?! Hős . . . látva a veszteséget,
 Mely nemzetünknek dicsőségén égett,
 Erős kezekkel lobogót emelt,
 Reá irván az egyedüli jelt, —
 Mely győzelemre vezetett. —

Megváltó volt ő! Igéje igazságát
 Egy hosszú élet szenvedésivel
 Pecsétlé. Most letörve sírja zárát
 Egy hívő nemzet szeme kíséri fel

A dicsőségnek csillagos egébe . . . . .
 De itt marad közöttünk szelleme, —
 S mig e hazában magyar szív dobog
 „Kazinczy él, Kazinczy élni fog!!!“

Él ő a nyelvben, mely miként bitang,
 Száműzve volt a dúsak csarnokában, —
 — Mert divattá lön idegen zagyva hang
 Satnyulva tengett a por kunyhójában.
 Ő felkereste a szegény árvát,
 Réá szentelte éjjét, nappalát, —
Pygmaeonként addig ölelé,
 Mig ifjúságot, vért lehellt belé!
 — *Erőt* öntött megdermedt izmaiba
Hajlékonyságot elbénult tagjaiba; —
 Mult századoknak sírboltját felnyitá,
 Rég elfeledt hangokra tanítá; —
 S midőn bevégzé hoszszu munkáját:
 Viszsa vivé a *nemzet árváját*
 A dus paloták hölgye ajkára,
 Tudós könyvébe, költő lantjára:
 Hogy elfoglalván régi jogait,
 Tovább fejleszsze csodás bájait.

— *S erős* lön nyelvünk s mégis zengzetes
 Szilaj, ha kell, és mégis oly nemes;
Dörögve harsog földrázó viharral,
Lágyan lehel az est fuvalmival;
 Most *harci kürt*, mely *riadót rivall*
 Majd *lágy* és *édes*, mint a *hárfadal*
Lebegve lendül, mint lejtő leány
Csevegve játszik, csermely kavicsán.

— Bübájos nyelv ez! Kelet szép virága:
 Még hervadatlan szüzi ifjúsága,
 A szépet, mélyet magában egyesíti:
 Tündér keletnek költői világát
 Ha fest; . . nyugotnak komoly higgadtságát,
 Ha magát eszmék mélyébe meríti.
 — Bübájos nyelv ez! A Frank is csodálja
 Gyönyörrel hallja *Albion* leánya
 S el nem csüggedhet ott is diadalján.
 Hol *dal* a nyelv: — az Appenninek alján.

Oh szent! oh dicső! Üdvözölve légy te,
 Próféta, martyr, megváltó egy személybe!
 Ki élted árrán tanítál bennünket:
 Ismerni, védni legdrágább kincsünket.

Oh honfiak s Székelyhon lányai!
 Lobogjanak fel ez oltár lángjai!
 Mit neki itt a kegyelet emelt:
 S e láng hevitsen át minden kebelt!
 Ez oltár itt áll legméltóbb helyén,
 Ős bérczeinknek áldott kebelén,
 Mely másfél ezred év óta hazánk
 Mint Áttilának örökje szállva ránk.
 Itt *minden magyar*: a bércz, a mező,
 A fű, mely ősink szent véréből nő,
 A porló rom, az erdők, folyamok,
 A föld, a lég és fenn a csillagok:
 A *hadak utja* fejeink felett,
 Mely atyáinktól tőlünk vett nevet. —

Oh Székely nemzet! büszke ősi kard!
 Mily életed volt ezred év alatt!!!

Harczok viharja, dúló fergeteg;
 S ezer vész — vihar még sem dőnte meg!
 — Ezerszer voltál te is *Brennus kard*
 Mit oda dobtak érdek mérlegébe;
 — Vagy magad sodród magadat veszélybe
 És fényed, éled mégis most is tart!
 — Légy kard tovább is — védni trónt, hazát, —
 Ha kell, — a melynek rettegik hatalmát;
 Légy kard, de miként *Harmodius kardját*,
 Vérrozsdáidat zöld lombok takarják:
 Művészet lombja, ékes virága!
 Ragyogjon rád e század világa! —
 Más térre hiv most küzdeni korod
 Hol még kivíva nincsen babérod.
 Áraszd a béke áldott kineseit:
 Ipar, művészet, szorgalom lelje itt
 Biztos tanyáját . . . hogy szent béreceinket, —
 Mik másfél ezred óta védnek minket
 A boldogabb a késő unokákra, —
 Kertté — templommá büvölve hagyjuk hátra. ---

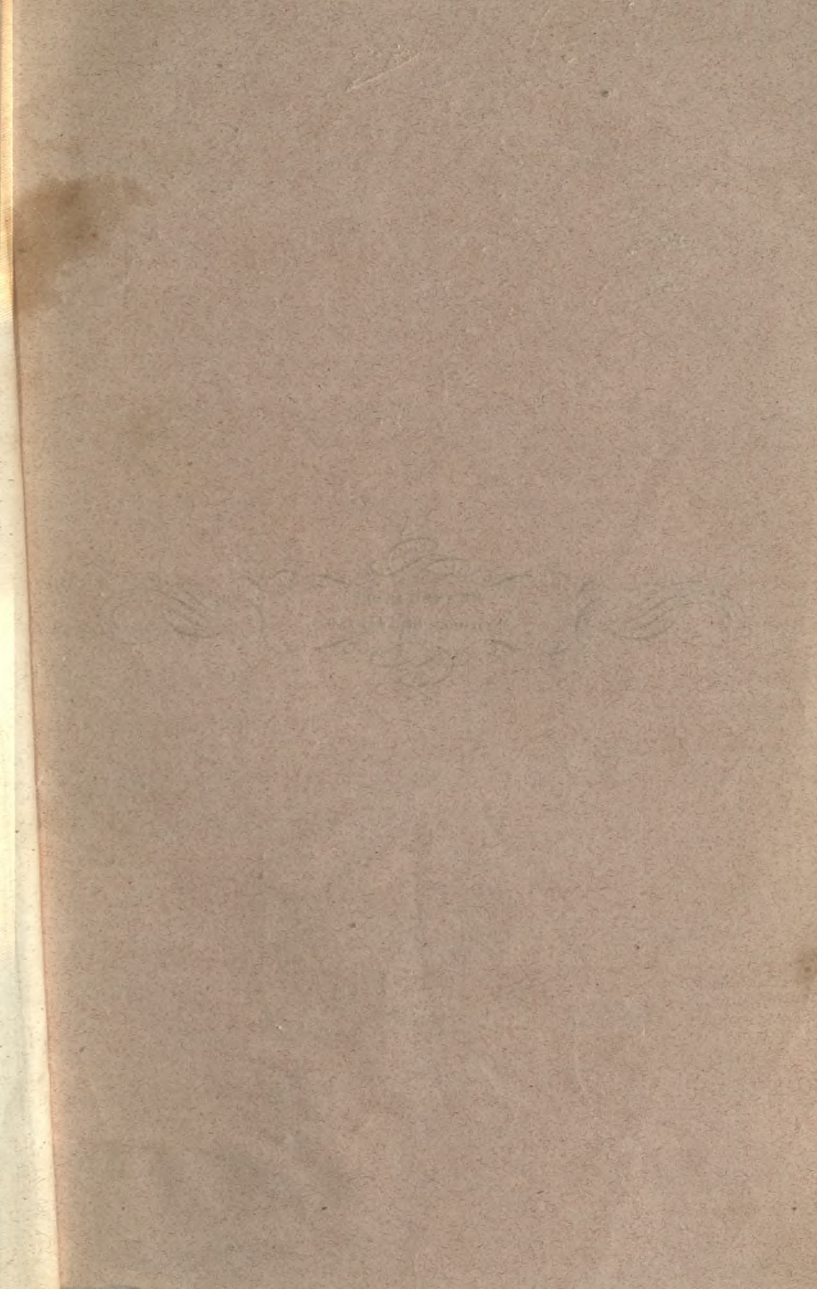
Oh honleányok s székely honfiak!
 Fogadjuk fel e szent oltár felett —
 Mit nagy fiának e haza emelt —
 Szent esküvéssel fogadja minden ajk
 Hogy mig csak szívünk feldobogni tud, —
 Hazánk bár lásson derüt vagy borut, . . .
 Örömben, gyászban ez leend imánk:
 Éljen imádott nemzetünk, hazánk!!! —

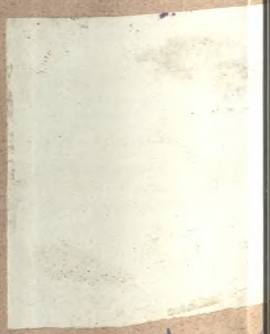
Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher due to its orientation and fading.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher due to its orientation and fading.

Handwritten blue ink markings, possibly initials or a signature, located at the bottom right corner of the page.